

VELMI KRUTÁ ODPLATA

Volné pokračování povídky Jak to bylo poprvé

Poslední červnový den jsme dostali vysvědčení, zase jsem jako vzorný žák osmé třídy měl vyznamenání a začaly prázdniny. Moje prdelka už byla zase krásně bílá, stopy po prvním výprasku na školním hřišti definitivně zmizely, ale vzpomínky se mi stále vracely a vždy jsem cítil, jak se mi okamžitě ztopořil penis.

První tři neděle prázdnin jsem trávil na letním táboře, umístěném v krásném lesnatém údolí nedaleko Prahy. Spali jsme ve dvoulůžkových stanech, já měl za společníka stejně starého Petra. Docela jsme se skamarádili a večer jsme si před spaním vyprávěli, co jsme už zažili za těch 14 let života. Jednou, když jsme se před odchodem k vodě převlékali do plavek, jsem si všiml na Petrově zadnici stále patrných fialových stop po bití řemenem. To mne velmi zaujalo a tak jsem se večer neváhal Petra zeptat, jestli je doma bit. Leželi jsme po večerce ve spacácích v temném stanu a kamarád začal vyprávět:

„Já jsem neměl tak dobré vysvědčení jako ty, jsem dost lajdák a tak jsem měl tři trojky. Už během roku mi otec důrazně připomínal, jak se mám učit, abych se příští rok dostal na střední školu a nemusel jít do učení. Když jsem se vracel s vysvědčením domů, tušil jsem, že otec nebude spokojený. Nejdřív přišla domů matka, taky nebyla nadšená, vyslechl jsem přednášku a zalezl do svého pokoje. Když přišel otec, dlouho si prohlížel ten nešťastný papír a já už podle jeho vzteklé tváře viděl, že bude zle. Zatím ale jen ledovým hlasem prohodil, že si to vyřídíme po večeři. Máma udělala mé oblíbené řízky, ale tentokrát mi vůbec nechutnaly. Když bylo sklizené nádobí, otec mi stručně sdělil, že jsem porušil naši dohodu a budu za to přísně potrestán, protože když to nejde po dobrém, musí to jít po zlém.

Pak mi poručil, abych z věšáku na předsíni přinesl jeho pásek od kalhot. Byl to docela silný, asi 5cm široký řemen a už při pohledu na něj mi nebylo dobře, protože jsem už pochopil, na co ho táta potřebuje. Sice jsem už pár výprasků zažil, když jsem zlobil, ale to bývalo vařečkou, i když to taky bolelo, dalo se to vydržet. Musel jsem být asi dost bledý, když jsem ten předmět otci předal, protože poznamenal: „Teď se bojíš, srabe, ale předtím ses flákal, tak si užiješ. Za každou trojku dostaneš deset na holou a třeba se pak začneš učit, nebo z tebe to flákání vymlátím. Kalhoty i trenky dolů a přehni se přes opěradlo křesla!“

Máma to nevydržela a vykřikla: „Táto, to snad přeháníš, vždyť je to ještě dítě!“ Ale otec byl neoblomný. Pomalu jsem spouštěl kalhoty a skládal je na puky, abych zdržel exekuci. Otec stál vedle a netrpělivě švihal řemenem do vzduchu. Co se dalo dělat, trenky šly taky dolů a já se přehnul přes křeslo. To čekání bylo nejhorší, cítil jsem, že mi naskočila husí kůže. Pak jsem zaslechl ostrý svist a skoro současně jsem vykřikl. Takovou bolest jsem ještě nezažil, s vařečkou se to nedalo srovnávat. Než jsem se stačil vzpamatovat, dostal jsem podruhé. Zaťal jsem zuby a usilovně se snažil být zticha, ale moc se mi to nedařilo.

Otec je pořádný chlap a má velkou sílu, takže za chvíli jsem už křičel pořád. Slyšel jsem, že matka mne litovala a snažila se, aby výprask skončil, ale marně. Stoupla si před křeslo a hladila mne po tváři, mokré od slz. Když jsem dostal všech třicet, měl jsem zadek v jednom

ohni, letěl jsem do koupelny, máma za mnou přišla a ošetřovala mi zbité pozadí nějakou mastí, která aspoň příjemně chladila.

No jelita jsem měl pořádný, vidíš památku na výprask ještě dneska a to už je deset dní. Už bych to nechtěl zažít znova, holt se budu muset začít hned po prázdninách učit!“, ukončil Petr své vyprávění spíše otráveně, beze stopy vzrušení v hlase.

Zato mne jeho vyprávění pořádně vyrajcovalo, cítil jsem ve spacáku pod trenkami obrovský předmět, který hrozil vybuchnout. Měl jsem co dělat, abych své vzrušení ovládl. Dlouho jsem nemohl usnout a pořád srovnával jeho bití s mým na hřišti a vycházelo mi, že on dostal rozhodně víc. Někde ve skrytu duše se krčila představa, že potřebuji další výprask jako sůl, abych mohl dokázat, že taky něco vydržím.

Skončily prázdniny a já nastoupil do posledního ročníku základní školy. Byl jsem potěšen, že mne spolužáci zvolili předsedou třídy a mou radost jenom trochu kalila skutečnost, že David, jeden z mých loňských učitelů na hřišti, v devítce propadl a tak se dostal do naší třídy. Byl tu ale sám, bez svých násilnických kamarádů a jedinci bez party, jsou jak známo zbabělí.

Věděli jsme o sobě své, dívali se na sebe, ale nikdy jsme spolu nemluvili. Touha po výprasku byla však brzo zatlačena do pozadí, když jsem blíže poznal Blanku, nejkrásnější holku ze třídy, na níž si dělala zálsusk většina kluků. Brzo došlo i na tělesné kontakty a já se věnoval průzkumu jejího těla ještě více než učení.

Ale jednou po obědě jsem šel po již zcela prázdné chodbě kolem záchodů a zevnitř zaslechl bolestné výkřiky. Neváhal jsem a vstoupil dovnitř. Viděl jsem zezadu dvě postavy stojící vedle mušle. Ten blíže ke mně byl normálně oblečen, zatímco ten druhý, menší a slabší, měl vzpažené ruce, na sobě jen košili, zatímco spuštěné kalhoty i trenky se válely na mokré zemi. Jeho odkryté pozadí již svítilo do ruda, o změnu barvy se prudkými údery rukou staral starší kluk, v němž jsem okamžitě poznal spolužáka Davida.

Neváhal jsem ani na minutu, chytil ho zezadu za krk a bez problémů otočil jeho hlavu k sobě. Při své aktivitě mne vůbec neslyšel, takže moment překvapení sehrál svou roli a já mu ubalil docela slušnou facku přes obě tváře. Zbitý kluk využil situace, bleskově si natáhl kalhoty a vyběhl ze záchodu. Přes rudou a uplakanou tvář jsem poznal Jirku ze sedmé třídy, nadějného atletického reprezentanta školy.

„Co ti udělal ten mladší kluk?“, nutil jsem se do klidu. David byl rudý nejen po mé facce, ale záplavou vzteku z přerušené vzrušující akce. Vyrazil rukou proti mně, chytil za svetr, takže jsem očekával rvačku, v které bych neměl žádnou šanci. Ale asi si uvědomil, kde jsme a jaký problém by z mého napadení mohl mít, rychle mne pustil a vykřikl mi zblízka do obličeje: „Sportovce nenávidím a budu je vždycky bít. Tobě to jednou asi nestačilo, tak se těš na příště, budeš kňučet a prosit, vzorný předsedo!“ Než jsem stačil odpovědět, zmizel. Zůstal jsem tu sám a cítil, jak mi ocas zase pěkně ztvrdnul. Bylo to následkem vzrušujícího výjevu nebo očekáváním slíbené kruté odplaty?

Náš třídní učitel měl zvláštní zvyk. Místo psaní poznámek do žákovské knížky volil ústní vzkazy od spolužáků. Zeptal se provinilce, kdo bydlí blízko a kdy budou rodiče doma. Uvedený spolužák dostal za úkol navštívit rodiče a sdělit jim provinění jejich potomka. Jednoho krásného jarního dne hodlal třídní sdělit Davidově matce (rodiče byli rozvedeni), že její syn se k němu choval drze a navíc propadá ze tří předmětů. Byl jsem překvapen, když

David označil mne jako blízkého souseda, blíž bydlely nejméně tři holky. Jako předseda třídy jsem ale nepovažoval za vhodné protestovat a tak jsem souhlasil, že k nim přijdu dnes v pět hodin.

Docela mi to i vyhovovalo, už jsem měl domluvené rande s Blankou u nich doma a moc se na něj těšil, protože jsem dobře věděl, že její rodiče jsou celý týden na horách.

Od Davida to k Blance nebylo příliš daleko, takže jsem se v půl páté vysprchoval, oblékl čisté bílé slipy i tričko, oblíbenou mikinu a džíny, které jsem od prvního výprasku nosil raději bez řemenu. Přesně v pět jsem zazvonil u přízemního bytu ve starém oprýskaném baráku. David otevřel a mlčky pokynul, abych vstoupil do velké předsíně, typické pro domy z minulého století. „Kde máš matku?“, zeptal jsem se, ale odpovědi se nedočkal. Pak se pomalu otevřely dveře do pokoje a já překvapivě zíral na Mikyho, známého surovce, který řídil můj loňský výprask na školním hřišti.

Asi jsem zbledl, protože oba kluci se rozesmáli a Miki výsměšně pravil: „To čumíš, vole, kde se tady беру. A užiješ si dost, to mi věř, tu facku mému kámošovi ti oplatíme mockrát a na jiným místě. Takže nezdržuj a koukej svlíknout všechny hadry!“

Ještě jsem se nedokázal vzpamatovat z šoku, Mikyho jsem ignoroval, otočil se k Davidovi, jako bych snad u něj hledal pomoc a přiškrčeným hlasem se znova zeptal: „Kde je máma?“ Jeho odpověď mne zbavila poslední naděje. „Ty debile, máma dělá dvě zaměstnání, abysme se uživili a přijde v deset, do té doby si tady s tebou pohrajeme a jestli nechceš profackovat hned, okamžitě udělej, co ti nařídil Miki!“

Pochopil jsem, že odplata bude krutá, ale hluboko ve mně se zase objevil ten zvláštní pocit podivného vzrušení. Pomalu jsem si přetáhl mikinu přes hlavu a chtěl ji pověsit na věšák, ale to mi nedovolili. Miki ji popadl, pořádně zmačkal a hodil na zem. „Pamatuj si ty jeden zmrde, že tady nejsi předseda, ale otrok a tvoje hadry se budou válet po zemi, rozumíš?“ Přikývl jsem smutně a spouštěl džíny k zemi. Poslušně jsem z nich vystoupil a přihodil k nim bílé spodní tričko, potom ještě ponožky. Teď jsem stál před svými mučiteli jen v přiléhavých slipech, pod nimiž se zřetelně rýsovaly kontury zvětšeného pohlaví. Snad jim to bude stačit, říkal jsem si v duchu, a tázavě se podíval na oba kluky. Nestačilo. „Debile, jsi snad hluchej nebo co? Jasně jsem řekl – všechno!“ První dnešní facka dopadla na mou tvář. Slipy skončily na hromádce uprostřed předsíně.

Mé ponižování začalo tím, že Miki všechny mé čisté věci špinavou botou rozkopal po celé místnosti. Když nohou zvedl džíny, aby je hodil do kouta, vypadla z kapsy malá krabička, která neušla Davidově pozornosti. Popadl ji a vítězně vykřikl: „Podívej, Miki, náš otrok chtěl jít dneska na rande s tou kurvou Blankou, no ta se dneska šukání nedočká. Takže otrok se nám bude muset vyprázdnit sám!“ Otevřel krabičku prezervativů a jeden mi hodil. „Navlíknout a udělat se, ale fofrem!“

Třásl se mi ruce, když jsem si natahoval ochranu na již hodně tvrdý klacek. Doma jsem onanoval sice skoro každý den, ale to jsem byl sám a v podstatě jsem se za to styděl. Dělat to před kluky jako teplouš mi připadalo šílené, ale jinou možnost jsem neměl. Netoužil jsem po dalších fackách, věděl jsem, že budu hodně bit a tak jsem se snažil splnit rozkaz. Opravdu netrvalo dlouho a má ochrana se naplnila lepkavou bílou tekutinou. K mé hrůze přinesli talíř a já do něj musel celý obsah gummy vyprázdnit. „Ty jeden všivej sportovče, dneska tě čeká tvrděj trénink, jakej jsi ještě nezažil a tak se musíš pořádně posilnit!“, strčili mi talíř i se lžící. Samozřejmě jsem už trochu svého semene ochutnal, ale to byla špetka proti tomu, co mne

čekalo nyní. Ale nebylo jiné cesty, vzal jsem lžičku a začal jíst. Bylo to nechutné, ale nakonec jsem to dostal do sebe, trochu jsem se začal dusit a tak mi kluci nápadně ochotně přinesli pití. Potřeboval jsem vlastní produkt spláchnout do žaludku a tak jsem se napil, ale okamžitě žlutou tekutinu vyprskl. Byla to samozřejmě moč, ale já dostal takové dvě facky za svou neposlušnost, že jsem raději zbytek sklenice se zavřenými očima vypil. Můj žaludek se však této nezvyklé potravě vzepřel a já s hrůzou cítil, že mi jde všechno nahoru. „Budu zvracet, kde máte...!“, vykřikl jsem, ale už jsem si rukou musel přidržet ústa, abych nepoblil podlahu.

Smáli se, rozhodně mě nechtěli odvést na záchod, Miki se shýbl a hodil po mě moje triko. „Posluž si, ty prase!“ a já musel vyprázdnit obsah svého žaludku do bílé látky, kterou jsem použil jako pytlík. Ale něco málo potravy skončilo na linoлеu a já musel na všechny čtyři a všechno pečlivě olízat. Tušil jsem, že tato má poloha je mimořádně vhodná pro první část trestu a taky jsem se nemýlil.

Zatímco má hlava s vyplazeným jazykem se dotýkala země, něco zasvištělo a já vykřikl, když pravděpodobně řemen dopadl prudce na mé půlky. Málem jsem se rozplácl na zem, ale další rozkaz mne vrátil do čubčí polohy, abych dostal ještě čtyři velmi bolestivé rány. Neodvažoval jsem se křičet, jen jsem skučel a cítil, jak má prdel hoří. Po pátém úderu přestali a dohadovali se, co se mnou provedou dál.

„Nejdřív ho vyslechneme a pak vezmeme do koupelny k trubkám!“, rozhodli o mém osudu. Musel jsem vstát a postavit se do pozoru, ruce mi vzadu svázali provazem. Začal výslech a já se snažil poctivě odpovídat na všechny otázky, protože jsem si alespoň mohl oddechnout od bití.

Horší to bylo ve chvíli, kdy se mne začali vyptávat na Blanku. Tu jsem miloval a tak jsem se snažil chránit její čest a mlčel, když se ptali, kolikrát jsem s ní spal. Dlouho mi ta odvaha nevydržela, David mne chytil za vlasy a Miki začal tvrdě fackovat přes tváře, až mi vytryskly slzy. Přestali, ale aby mé ponížení bylo ještě větší, přinesl Miki mobil a začal fotografovat můj pláč.

„To se Blanička bude divit, s jakým zbabělcem chodila. A jestli nám to neřekneš ty, dozvíme se to od ní, až ji ukážeme tyhle obrázky!“ Co jsem měl dělat? Snad ji to neukážou, když jim všechno řeknu! A tak jsem zradil naši lásku a vyprávěl mezi pláčem, jak jsme často šoustali, když její rodiče nebyli doma, chtěli úplně všechny podrobnosti, a tak jsem nakonec prozradil i naše oblíbené polohy i to, jaké moje dívka nosí kalhotky. Strašně jsem se styděl, ale aspoň mne během výslechu nebili, jen mne David rval za vlasy. Když se vše dozvěděli, měli báječnou náladu a oznámili mi, že konečně dostanu ten pořádný výprask.

Odvedli mne do koupelny, kde vedly podél zdi různé trubky. Postavili mne čelem k nim a za vzpažené ruce k nim přivázali. Pak jsem ještě byl dlouho upravován do nejvhodnější polohy pro jejich exekuci. Musel jsem se rozkročit a mírně předklonit, aby má zadnice byla optimálně vyšpulená. Tím, jak jsem couvnul dozadu, se napjaly provazy, poutající mé ruce a začaly se mi bolestivě zařezávat do zápěstí.

„Budeš řvát, srabe?“, zeptali se mne, když už jsem byl připraven. Neodpověděl jsem, tušil jsem, že asi ano, sice jsem ještě nevěděl, kolik dostanu, ale bylo mi jasné, že víc než tenkrát na hřišti. Měl jsem se to dozvědět již brzy. „Za tvoji facku Davidovi a taky vůbec chování ve třídě, šprtání, šplhounství k učitelům jako předseda třídy a za píchání nejhezčí děvky dostaneš exemplární trest – padesát ran rákoskou a uvidíme, jak budeš statečnější!“

„Né, né, proboha, to je hrozně moc, prosím..“, vyletělo ze mne okamžitě jako bezmyšlenková pudová reakce. Zlý, výsměšný smích obou sadistů a jejich poznámky o zbabělém předsedovi, jehož fotky uvidí celá třída, mi byly odpovědí.

Před zadek mi hodili mokré ručník, vykřikl jsem už při dotyku na seřezaná místa, už jsem věděl, že takhle to víc bolí, ale zase nezůstanou na zadnici takové stopy po výprasku. Přinesli mé bělostné slipy, narvali mi je do úst a přelepili izolepou, že jsem sotva dýchal. Dohodli se, že se budou střídat po pěti ranách, ten odpočívající bude počítat a ještě pustili nahlas rádio, aby sousedi nic neslyšeli.

Vzpomněl jsem si na Petra a najisto věděl, že dnes ho v krutosti výprasku určitě trumfnu. Žádnou radost mi to ale neudělalo, díky roubíku jsem nemohl zatnout zuby, čekání na první dotyk rákosky se mi zdálo nekonečné a já cítil, že můj penis už zase tvrdne...

Soustředěná snaha být statečný slavila částečný úspěch na počátku výprasku. Při prvním šlehnutí to bylo jen nezřetelné zamumlání, což se opakovalo postupně během první série, kterou jsem opravdu vydržel při vzpomínkách na trpícího Petra bez větších problémů. Bijci se vystřídali, neviděl jsem je, ale podle intenzity ran jsem poznal, že milosrdnějšího Davida vystřídal krutější a silnější Miki. Šestá rána dopadla napříč oběma půlkami a to už jsem se jednak pohnul ve své pozici a vykřikl, i když mé bavlněné prádlo ho značně ztlumilo. „Drž hubu a stůj klidně, nebo dostaneš přídavek!“, zařval David a rákoska dopadla na mou asi již rudou prdel posedmé. Nebylo to pro mne šťastné číslo, sice jsem zůstal stát, ale neustále se zvětšující bolest mne přinutila zase použít své hlasivky. Roubík však pevně svíral má ústa a tak jsem se marně snažil. Miki cílevědomě střídal levou i pravou půlku a pak napříč, rány stále častěji dopadaly na místa již poznamenaná předtím řemenem a nyní rákoskou, takže bolest, kterou jsem cítil, byla stále větší a intenzivnější. Zadnice byla v jednom ohni a já neskutečně trpěl.

Myšlenky na Petra byly dávno pryč a já si v duchu pořád říkal: „Musím vydržet, musím!“ Davidovy údery v třetí pětici byly přece jen trochu snesitelnější a já musel začít intenzivně dýchat nosem, protože jsem se začal dusit vlastními, již od slin promočenými slipy. To bylo ale dost namáhavé a odčerpávalo poslední zbytky mých rychle odcházejících sil. Začalo mi hučet v uších a začal jsem vidět rudé kruhy před sebou. Počítání ran jsem již téměř neslyšel, mou jedinou snahou bylo přežít. Jednotlivé výkřiky se slily do jediného táhlého řevu, který pronikal i pevným roubíkem.

Po pětadvacáté ráně mi dovolili malou asi třiminutovou přestávku, při níž nemilosrdně zkritizovali mé prý velice zbabělé chování a fotografovali mou utrpením vyčerpanou tvář. Sundali mi ručník a znovu ho namočili, zase jsem zařval, když ho opět uvázali na mou rozpálenou prdel. Taky utáhli trochu povolené provazy, nový pruh izolepy přes mokré tváře znovu vecpal promočené slipy do dutiny ústní a já musel trochu ustoupit zpět, aby se mé zbité tělo více prohnulo.

Hlavou mi bleskla vzpomínka na Blanku, která na mne marně čeká... a to už rákoska dopadla po šestadvacáté na mé vystrčené pozadí. Ochraptlé hlasivky sváděly nerovný boj s pevným roubíkem a já cítil, jak mi po zádech stékají potůčky studeného potu a po tvářích potoky slz. Pružná rákoska už dávno zlikvidovala statečnost předsedy třídy. Sportem vytrénované tělo svůj boj prohrálo a chvělo se v poryvech pláče. Posměšné poznámky mých mučitelů a jejich odpočítávání jsem už přestal vnímat. Byl jsem totálně vyřízený, kdybych nebyl připoután

k trubkám, dávno bych skončil na zemi. Vlastně jsem nyní visel za ruce, takže jsem musel pociťovat i svíravou bolest, jak se napjaté provazy zařezávaly do masa. Mé vědomí se pomalu propadalo do bílé tmy, pátou desítku úderů jsem už skoro nevnímал. Probral jsem se po několika kopancích na zemi, kam jsem okamžitě dopadl po uvolnění provazů. Byl jsem úplně mimo, vzpomínal jsem se, až když mne vytáhli za vlasy a postavili k zrcadlu.

Rudé pruhy se už spojovaly dohromady a celá zadnice získala sytou červenofialovou barvu. Ale mé ponížení ještě neskončilo, i když pokračovalo spíš v psychické rovině. Miki se mile zeptal: „Omluvíš se konečně Davidovi nebo máme pokračovat?“ a já kývl. Musel jsem si kleknout a se sepjatýma rukama opakovat: „Vážený pana Davide, strašně moc se Vám omlouvám, že jsem si dovolil vám dát facku, už nikdy to neudělám a na důkaz mé absolutní poslušnosti mi prosím dovolu, abych vám perfektně vykouril ocas!“

Zase se mi smáli, David jen tak mimochodem prohodil: „Toho kluka na záchodě jsi vůbec nezachránil. Za týden jsme si na něj počkali po tréninku, přivázali ke starému topolu u hřiště a stáhli mu bílý oddílový trenky. Je mladší než ty a tak jich dostal jen 25, ale řval stejně jako ty. Koukám, že sportovci jsou pěkně posraný...!“

Mlčel jsem a raději rychle rozjel zip u Davidových džínů. Vzájemné kouření ocasů jsem považoval za zručnost, ale teď mi nic jiného nezbývalo. Sadista byl naštěstí dostatečně vydrážděn mým výpraskem a tak velmi brzy znovu zaplnil má ústa lepkavým produktem. Poslušně jsem vše spolýkal, prázdný žaludek tentokrát neprotestoval, ani když ještě přibýlo semeno Mikyho. Jako zkušený masochista jsem vše spláchl sklenkou moče. Ani teď mne ještě nepustili, musel jsem před nimi ještě klečat půl hodiny s rukama za hlavou. Fotili mne a vyhrožovali, pokud se o výprasku někde zmíním, rozdají mé fotky celé třídě a především Blance. Pořád o ní mluvili jako o děvce a já nebyl schopen ji hájit...

Konečně mi dovolili odejít do předsíně, naostro navléci džíny i mikinu a vystrčili mne ven z bytu. Venku už byla tma, poničené spodní prádlo jsem rovnou vyhodil do popelnice a přemýšlel, co dělat dál. K Blance jsem v tomto bídném stavu jít nemohl a domů se mi taky nechtělo, rodiče by hned poznali, že něco není v pořádku. Odešel jsem do temného zákoutí parku, svlékl mikinu, položil ji na lavičku, kalhoty spustil ke kolenům a pomalu si sedl na látku. Potřeboval jsem se vyplakat z toho hrozného ponížení, seděl jsem tam asi půl hodiny, než jsem se trochu uklidnil. Pak jsem se pomalu šoural k domovu, kde už rodiče seděli u televize a nevěnovali mi svou pozornost. V koupelně jsem ten večer strávil hodně času...

Druhý den jsem Blance nedokázal věrohodně vysvětlit, proč jsem nepřišel a protože jsem toho nebyl schopen ještě dva týdny, rozešli jsme se. Docela mne ale mrzelo, když jsem za měsíc viděl Davida, jak po škole táhl Blanku do parku a ona se vůbec nebránila, šla jako poslušná ovečka...

K patnáctým narozeninám jsem dostal od Davida, s kterým jsem od výprasku neprosl ani slovo, speciální dárek. Když jsem otevřel krabici, byly tam úhledně složené dívčí kalhotky se zvláštním vzorkem, které jsem dobře znal. V obálce jsem pak našel dva balíčky fotografií. V jednom byl plačící seřezaný kluk, v druhém pak nejkrásnější dívka třídy. Něco měli oba spolužáci společného, neměli na sobě ani nitku...

Zatmělo se mi před očima a vyrazil jsem prudce na Davida, srazil ho direktem do brady a na zemi zkopál. Když jsem se uklidnil, přemožený kluk se zkrvaveným nosem pomalu vstal a jen

procedil mezi zuby: „To si odneseš, zmrde, šeredně odneseš!“ Odešel a já v předtuše dalšího neodvratného výprasku pocítil, jak mi v rozkroku roste kláda...

Exekutor 2009

www.spankboy.cz